

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. 12. 2019 v trestní věci **obžalovaného** [REDAKCE], **narozeného** [REDAKCE], vedené pro přečin navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b tr. zákoníku, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 23. 9. 2019, č. j. 4 T 98/2019-235,

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 23. 9. 2019, č. j. 4 T 98/2019-235, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný [REDAKCE], narozený [REDAKCE], seřizovač strojů, trvale bytem [REDAKCE],

je vinen, že

v období od 4. 4. 2018 do 15. 5. 2018, z místa svého bydliště v [REDAKCE], prostřednictvím elektronické komunikace Messenger na sociální síti Facebook pod svým nickem [REDAKCE] vedl ze svého počítačového systému a z mobilního telefonu komunikaci mimo jiné s erotickým obsahem s poškozenou nezletilou [REDAKCE], narozenou 17. 9. 2004, přičemž po ní požadoval zaslání jejích nahých fotografií, což ona neučinila a vyfotila se pouze ve spodním prádle, a dále po ní požadoval osobní setkání, v rámci kterého jí nabízel sexuální zážitky a aktivity, za tímto účelem objednal v období od 2. 6. do 6. 6. 2018 prostřednictvím služby booking.com rezervaci pokoje v ionu [REDAKCE], [REDAKCE], ačkoliv věděl, že se jedná o dítě mladší patnácti let, neboť poškozená mu opakovaně sdělila, že je jí pouze třináct let,

tedy

navrhl setkání dítěti mladšímu patnácti let v úmyslu spáchat trestný čin pohlavního zneužití podle ustanovení § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

čímž spáchal

přečin navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 193b trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 10 (deseti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci a to osobního počítače zn. Acer, ASPIRE TC-780, S/N:DTB89EC002651068MD3000, který po právní moci rozhodnutí připadá státu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE]. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že prvostupňový soud se při svém rozhodování dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům, dostatečně nepřihlédl ke skutečnosti, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný věděl, že poškozená byla dívkou nezletilou, nebyl prokázán úmysl obžalovaného a

soud prvního stupně hodnotil veškeré důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného značně tendenčně.

3. V rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 tr. řádu byla viditelná zjevná tendence soudu přistupovat k osobě obžalovaného jakožto k osobě vinné z jednání kladenému mu za vinu. Tato tendence pak byla potvrzena i z hlediska hodnocení provedených důkazů, kdy soud veškeré důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného toliko považoval za zjevně nedostatečné a dostatečně se nevypořádal s rozporu v provedeném dokazování v zásadní otázce vědomí obžalovaného o věku poškozené. Postup okresního soudu byl v rozporu i s ustanovením § 2 odst. 5 trestního. V bodě 12. napadeného rozhodnutí soud prvního stupně uvádí, že si „je vědom, že poškozená nebyla v přípravném řízení vyslechnuta procesně správným postupem a nešlo tak její výpověď použít v řízení před soudem. Soud je však přesvědčen, že výpověď lze použít k posouzení věrohodnosti poškozené.“ S tímto závěrem soudu prvního stupně se však nelze ztotožnit, a to zejména s ohledem na skutečnost, že soud přes vědomí o procesních nedostatcích tyto nedostatky chtěl zhojit souhlasem státního zástupce a obžalovaného s přečtením daného záznamu, kdy obžalovaný byl opakovaně upozorňován soudem na to, že si má rozmyslet, zda soud provede tento důkaz, nebo bude muset provést nadbytečný zásah do života nezletilé a vystavit jí stresu přítomnosti na hlavním líčení. Je třeba uvést, že zde nejde o situaci, kdy by byl úřední záznam sepsán procesně správným způsobem, avšak v rámci hlavního líčení buď státní zástupce či obžalovaný nesouhlasil s jeho čtením, ale jde o procesně nezákonně získaný úřední záznam, kdy jeho obsah jednoznačně nelze jakýkoli způsobem hodnotit. Úvahy soudu o tom, že tento úřední záznam lze hodnotit z hlediska konzistentnosti výpovědi svědkyně je pak v přímém rozporu se zásadou řádného zákonného procesu. Toto je pak třeba také posuzovat s ohledem na ustanovení § 2 odst. 12 trestního řádu, které stanoví, že při rozhodování v hlavním líčení, jakož i ve veřejném, vazebním a neveřejném zasedání smí soud přihlídnout jen k těm důkazům, které byly při tomto jednání provedeny. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jinak podstatný důkaz týkající se věrohodnosti poškozené.
4. Okresní soud pochybil, jestliže vyslyšel rodiče poškozené v nepřítomnosti obžalovaného. Pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky. Nezákonným vyvedením obžalovaného ze soudní síně za účelem provedení výslechu rodičů poškozené došlo k zásadnímu zásahu do práva na obhajobu obžalovaného, kdy toto je naprosto nepřípustné z hlediska práva na spravedlivý proces. Obžalovaný byl vyveden ze soudní síně pouze na základě žádosti svědka ██████████, že jej nechce vidět. O toto žádal pouze svědek ██████████, přesto tento postup byl analogicky aplikován také v případě paní ██████████, kdy tato byla opět vyslychána v nepřítomnosti obžalovaného, aniž by o toto sama žádala. Soud měl správně aplikovat ustanovení § 209 odst. 1 tr. řádu a posoudit, zda může dojít k situaci, že by svědek nevyprávěl v přítomnosti obžalovaného pravdu. K naplnění této obavy nebyl dán žádný důvod.
5. Soud prvního stupně v bodu 11. napadeného rozhodnutí konstatoval, že jako nadbytečný byl zamítnut důkaz obhajoby na vyžádání si zpráv mezi obžalovaným a poškozenou z online počítačové hry. Jak vypověděl i sám obžalovaný při svém výslechu a jak bylo opakovaně uváděno obhajobou, konverzace mezi obžalovaným a poškozenou na messengeru hry Good Game Empire byla naprosto kritickou v ohledu zjištění, jaký věk poškozená uváděla obžalovanému již od počátku konverzace. Sama poškozená ve svém výslechu uvedla, že obžalovanému sdělila, že jí je 13 let, kdy toto konstatoval prvostupňový soud i v bod 12. napadeného rozhodnutí. Přestože pak soud prvního stupně bral v potaz tuto skutečnost za pravdivou, a to přestože sám uznal, že toto nebylo nikde v konverzací explicitně uvedeno, považoval provedení tohoto důkazu za nadbytečné. Tento důkaz navrhovaný obhajobou by byl schopen tuto skutečnost vyvrátit, kdy v rámci konverzace v herním prostředí hry Good Game Empire bylo poškozenou obžalovanému sděleno, že poškozená pracuje, má partnerský vztah s mužem, který si přeje počít dítě, kdy ona toto naprosto odmítá apod. Na tuto skutečnost obhajoba opakovaně poukazovala, přesto jí soud prvního stupně nijak nerefletoval. To je v přímém rozporu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. K neprovedení

navrhovaného důkazu by soudem mělo být přistoupeno toliko ze dvou důvodů, a to pokud je daná skutečnost již dostatečně prokázána jiným důkazem, případně dokazování skutečností není z pohledu soudu pro rozhodnutí o vině či trestu obžalovaného podstatné. Skutečnost, zda poškozená uváděla od počátku svůj pravdivý věk, však nebyla nikde doložena. Naopak z velkého množství nepřímých důkazů vyplývalo, že obžalovaný mohl mít důvodně za to, že byla poškozená zletilou. Druhý důvod, tedy že skutečnost není rozhodná pro posouzení viny či trestu, nelze v daném případě akceptovat, protože otázka vědomí obžalovaného je kritická z hlediska posouzení, zda šlo o trestný čin či nikoliv. Tato otázka je kritická zejména s ohledem na posouzení naplnění subjektivní stránky trestného činu, kdy naplnění skutkové podstaty trestného činu, jež se klade obžalovanému za vinu, vyžaduje dvojí přímý úmysl, a to přímý úmysl spáchat trestný čin ve smyslu ustanovení § 193b trestního zákoníku a dále přímý úmysl spáchání, soudem uváděného, trestného činu podle ustanovení § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný má za to, že soud pouze obecně konstatoval, že není provedení tohoto důkazu potřeba, přičemž se s ohledem právě na naplnění subjektivní stránky trestného činu jednalo o otázku zásadní, kdy takto obecná a okrajová zmínka není odpovídající závažnosti dané věci.

6. Obžalovaný dále namítl, že okresní soud tendenčně hodnotil provedené důkazy v jeho neprospěch. V rámci svého výslechu netvrdil, že nepadla zmínka o věku pod 15 let, avšak poukazoval na skutečnost, že také bylo opakovaně zmiňováno, že poškozená je dívkou již zletilou. Soud prvního stupně zamítl provedení důkazu výpisu z konverzace, ze hry Good Game Empire, kdy tato konverzace prokazuje zejména počátky konverzace mezi obžalovaným a poškozenou, kdy tato v rámci této komunikace tvrdila, že již pracuje, má přítele, který chce děti, kdy ona toto nechce, obdobně jako další informace zakládající důvodný předpoklad obžalovaného, že se jedná o zletilou dívku. Tento fakt je pak také umocněn skutečností, že strategické videohry obvykle hrají chlapani a muži, kdy v případě, že takovou strategickou hru hraje žena, je v naprosté většině případů vyššího věku. Tyto strategické hry nejsou ani svým marketingem zaměřeny na mladé dívky, jakožto cílovou skupinu potencionálních hráčů. Dále je třeba vyzdvihnout skutečnost, že poškozená u svého výslechu řekla, že podle podmínek založení profilu na sociální síti Facebook musela uvádět starší věk, kdy obdobné podmínky byly také při zakládání profilu na hře Good Game Empire, kde tato hranice byla stanovena na 16 let. Je zjevné, že poškozená prokazatelně opakovaně uváděla rozdílný věk, a to v závislosti na platformách, které užívala. V rámci provedeného dokazování bylo tedy jednoznačně zjištěno, že obžalovaný obdržel mnoho informací poukazujících na rozdílný věk poškozené, kdy prvostupňovým soudem byly brány toliko v potaz okolnosti svědčící v neprospěch obžalovaného.
7. V tomto ohledu je třeba pohlížet na danou situaci striktně zúženou optikou internetového prostředí, ve kterém došlo jak k prvotnímu kontaktu obžalovaného a poškozené, tak k následné vzájemné komunikaci mezi nimi. Soud prvního stupně tuto skutečnost však při svém rozhodování nijak nezohlednil, přestože je to právě toto anonymní internetové prostředí, jehož specifika mají za důsledek zavádějící představy jednotlivých uživatelů o uživatelích ostatních. Ke kontaktu obžalovaného a poškozené docházelo toliko dálkovým způsobem, a to prvotně skrze zprávy přes rozličné messengery, následně došlo k telefonickému kontaktu a zasílání fotografií. V rámci písemné komunikace bylo opakovaně poukazováno na skutečnost, že v takovém prostředí je při komunikaci o rozličných tématech možno v dnešní době dohledat informace prakticky o čemkoliv, kdy následně uživatel na opačné straně sítě může působit dojmem vyspělejší a moudřejší, jelikož reaguje sofistikovaně na základě ad hoc nabytých vědomostí k danému tématu. Soud prvního stupně uváděl, že v rámci této komunikace působila poškozená jako nezletilá, kdy byla schopna si s obžalovaným zasílat opakovaně zprávy plné smajlíků a emoji. Tato skutečnost však nic nevyovídá o zletilosti či nezletilosti daného uživatele messengeru. V dnešní době je tento způsob toliko moderním způsobem komunikace, kdy nezáleží na věku, ve kterém se tyto emotikony užívají. Tento způsob komunikace je běžný i mezi

řádově staršími uživateli messengerů a zjevně se nejedná o výjimečný stav nadměrného užívání tohoto způsobu komunikace. Soud prvního stupně však uzavřel, že v tomto ohledu se musí jednat toliko o zjevný poukaz na skutečnost, že takový uživatel je mladší 15 let, což je závěr naprosto nedůvodný. Dále je třeba uvést, že v rámci této komunikace poškozená nikdy explicitně obžalovanému nesdělila údaj, že je osobou mladší 15 let, kdy řekla, že je toliko osobou neplnoletou, což však nijak nevyklučuje skutečnost, že by mohla být neplnoletou a zároveň zletilou. I samotná matka poškozené uvedla, že se poškozená chovala jako dáma a má ženské rysy, kdy je zjevné, že matka poškozené svou dceru zná z fyziologického hlediska mnohem lépe, než byl soud prvního stupně schopen posoudit v rámci několika minut, kdy byla poškozená zjevně nervózní a styděla se, na což poukazoval samotný soud prvního stupně, přesto to pak nijak nereflektoval ve svém hodnocení osobnosti poškozené. Ohledně samotných fotografií, které byly poškozenou zasílány obžalovanému, z těchto v žádném případě nelze uzavřít, že by z nich bylo patrné, že by z nich byla evidentní nezletilost poškozené. Toto je způsobeno také skutečností, že se jedná toliko o statický obraz, kdy v moderní době je běžné vytvářet mnoho tzv. selfie fotografií, ve kterých daná osoba tvoří autoportrét, kdy mění rozličným způsobem postoj a mimiku, přičemž následně vybere právě tu, na které působí vespěle. K tomuto došlo i v případě poškozené, kdy tato zaslala obžalovanému fotografie, ze kterých nelze uzavřít, že se jedná o nezletilou dívku, a to ze zjevného důvodu zamilovanosti do obžalovaného, kdy se mu chtěla zalíbit a působit vespěleji.

8. Za zjevně tendenční hodnocení soudu prvního stupně je pak třeba považovat skutečnost, že poškozená opakovaně uváděla, že konzumuje alkoholické nápoje, kdy obžalovanému sdělila i oblíbené značky piva. Tato skutečnost pak byla soudem interpretována opět v neprospěch obžalovaného, kdy namísto toho, aby soud toto považoval za skutečnost podporující výpověď obžalovaného, že poškozená opakovaně uváděla informace, ze kterých plyne věk poškozené nad 18 let, soud prvního stupně toto obrátil v neprospěch obžalovaného tak, že měl poškozené alkohol zakazovat. V případě, kdy je požívání alkoholu zákonem omezeno hranicí 18 let, jednoznačně nelze považovat informaci o oblíbených značkách alkoholu za přehlédnutelnou, kdy z této informace lze nejen dovozovat, že daná osoba je starší 15 let, ale také zjevně starší 18 let. Tuto skutečnost však prvostupňový soud jednoznačně bagatelizoval a naopak ji nelogicky vyložil v neprospěch obžalovaného, kdy tento měl nějakým způsobem reagovat a jeho nečinnost v tomto ohledu je pak jeho tvrzením přitěžující okolností.
9. Dále je třeba poukázat na skutečnost, že prvostupňový soud opět tendenčně hodnotil také následnou situaci po zásahu rodičů poškozené, kdy uvádí, že toto jednání obžalovaného mělo dopady na poškozenou. Tato skutečnost je však v rozporu s provedeným dokazováním, kdy rodiče poškozené uvedli, že poškozená je v pořádku, přestože chodí k psychologovi, šlo toliko o preventivní opatření, nikoli o nutné opatření způsobené následky jednání obžalovaného, jak je hodnotí soud prvního stupně. Soud prvního stupně pak dále uvádí, že obžalovaný jednal promyšleně a cíleně, přesto však nijak nerozporoval citové pouto, které si obžalovaný vytvořil ke své předstávě poškozené, jelikož se ve skutečnosti nikdy osobně nesetkali. Soudem prvního stupně je poukazováno na to, že poškozená byla nezkušenou v sexuální oblasti, přičemž toto bez dalšího ničeho nevyovídá o zletilosti či nezletilosti, jak je uvedeno dále, státním zástupcem bylo uvedeno, že první sexuální styk mají dívky běžně až okolo 18 let věku. Je tedy zřejmé, že obžalovanému nelze klást za vinu způsob, jakým popisoval dané skutečnosti, kdy poškozená na tyto nijak blíže nereagovala, sama uváděla, že toto jí bylo příjemné a sama tyto rozhovory také iniciovala při užívání rozličných metafor. Je tedy zřejmé, že samotný obsah konverzace nemůže být obžalovanému přičítán k tíži, kdy v situaci, kdy by poškozená byla ve věku 15 let a neměla také žádné zkušenosti, konverzace by probíhala zřejmě v naprosto totožném duchu, avšak v této situaci by již zde nebyl ohrožen právem chráněný zájem, jehož ohrožení však obžalovaný neočekával ani u svého jednání s ohledem na opakovaně uváděný rozdílný věk poškozené.

10. Podle názoru obžalovaného nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu. Z konverzace mezi poškozenou a obžalovaným jednoznačně vyplývá, že tato obžalovaného zvala, aby k ní přijel a mohli se seznámit osobně. Podle ustanovení § 193b však musí být prokázáno, že takto schůzku inicioval poškozený, kdy tento závěr soudu prvního stupně nemá oporu v provedeném dokazování, kdy poškozená opakovaně obžalovanému tvrdila, že jej chce poznat osobně. Toto také podporuje skutečnost, že schůzku iniciovala v rámci komunikace den poté, co obžalovanému sdělovala, jaké má oblíbené alkoholické nápoje. Jednání obžalovaného představuje toliko nedbalostí jednání, kdy obžalovaný nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Soudem prvního stupně bylo opakovaně uváděno, že měl obžalovaný reagovat jiným způsobem, avšak skutečnost, že takto obžalovaný nereagoval automaticky, nemůže představovat prokázání úmyslu. Obžalovaný s ohledem na veškeré okolnosti mohl mít určité pochybnosti, ale tyto pochybnosti mohl mít oběma směry, tedy zda jde o zletilou či nezletilou dívku. I pokud by však soud prvního stupně měl za to, že jednání obžalovaného nebylo jednáním nevědomě nedbalostním, nelze připustit jiný závěr, než kterým je to, že obžalovaný věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Jak uváděl státní zástupce, je statisticky prokázáno, že první sexuální zkušenosti v ČR u dívek jsou od 16 let, kdy největší kategorie dospívajících se prvního sexu účastní kolem 18 roku věku, kdy tedy jde o děti z harmonického rodinného prostředí. Je tedy zřejmé, že i v tomto ohledu obžalovaný nemohl předpokládat, že sexuální nevyzrálost poškozené znamená bez dalšího její nezletilost, kdy první sexuální styk mají dívky až v 18 letech, kdy toto by navíc korespondovalo se skutečností, že poškozená pila alkoholické nápoje. Soud prvního stupně však jednoznačně přehlížel skutečnost, že došlo k negativnímu omylu obžalovaného, který měl za to, že je poškozená dívkou zletilou.
11. Soud prvního stupně dále také nebral v potaz skutečnost, že obžalovaný měl vždy partnerky, které byly zletilé, kdy tyto se ani nikdy neblížily hranici zletilosti a nemá žádné sklony k seznamování se s nezletilými. Po celou dobu vystupoval pod vlastním jménem, kdy lze důvodně mít za to, že pokud by měl jakýkoliv úmysl spáchat trestný čin, v anonymním internetovém prostředí by užíval profil s jinými údaji. Na počítači obžalovaného se nevyskytoval žádný závadný obsah ani záznamy v historii ve formě tzv. tracků po souborech, které by byly závadné. Obžalovaný po celou dobu trestního řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a vždy se řádně a včas dostavil ke všem úkonům.
12. V případě, že by odvolací soud shledal výrok o vině správným, má obžalovaný za to, že trest uložený soudem prvního stupně dostatečně nerefletoval veškeré okolnosti případu. Obžalovaný má za to, že uložený trest neodpovídá účelu trestu, kdy primární účel trestu nemá spočívat v potrestání pachatele trestného činu. Uložená výše trestu pak však zjevně nepřiměřená.
13. V závěru svého opravného prostředku obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby.
14. *Podle § 254 odst. 1 tr. řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*

15. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, jež tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytykánych v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.
16. Přes námitky rozvedené v podaném odvolání dospěl odvolací soud k závěru, že řízení předcházející vyhlášení napadeného rozsudku nebylo zatíženo žádnými podstatnými procesními vadami, pro které by předmětný rozsudek nemohl bez dalšího obstát a byl by dán důvod pro jeho zrušení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Okresní soud provedl při hlavním líčení v souladu s procesními předpisy veškeré stěžejní důkazy opatřené již v přípravném řízení. Ani odvolací soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, nedospěl k závěru, že by snad ve věci bylo potřeba některé důkazy z hlediska objasnění stíhaného skutku opakovat nebo že by přicházela v úvahu reálná možnost provést ve věci ještě některé nové důkazy, které by mohly signalizovat možnost bližšího objasnění tohoto skutku.
17. Pokud obžalovaný namítl, že okresní soud pochybil při provádění důkazů v hlavním líčení, jestliže vyslyšel rodiče nezletilé poškozené v nepřítomnosti obžalovaného, tak odvolací soud není toho názoru, že by postupem nalézacího soudu byl v projednávané trestní věci porušen zákon. Ve smyslu § 209 odst. 1 tr. řádu může předseda senátu učinit opatření k zajištění bezpečnosti nebo utajení totožnosti svědka, příp. vykázat obžalovaného na dobu výslechu svědka z jednacích síně, a to za situace, je-li obava, že svědek v přítomnosti obžalovaného nevypraví pravdu, příp. jde-li svědka, jemuž nebo osobě jemu blízké z podaného svědectví hrozí újma na zdraví, smrt nebo jiné vážné nebezpečí.
18. V projednávaném případě otec nezletilé poškozené již s časovým předstihem adresoval okresnímu soudu svou žádost, aby byl vyslechnut bez přítomnosti obžalovaného, když uvedl, že s ohledem na charakter projednávané trestné činnosti, která se vztahovala k jeho nezletilé dceři, by nemusel při setkání s obžalovaným ovládnout své emoce. Takovémuto vyjádření svědka se nelze natolik podívat s ohledem právě na charakter trestné činnosti obžalovaného, která prakticky směřovala k možnému pohlavnímu zneužití třináctileté dcery svědka. Okresní soud podle názoru odvolacího soudu rozhodně neporušil právo obžalovaného na spravedlivý proces, jestliže na dobu výslechu svědka obžalovaného vykázal z jednacích síně. Okresní soud po provedeném výslechu obžalovaného seznámil s obsahem výpovědi svědka a umožnil mu položit svědkovi následně dotazy. Jeho postup byl zcela v souladu s ust. § 209 odst. 1 tr. řádu, přičemž sám obžalovaný nevzněl ani žádné námitky proti obsahu výpovědi svědka, neměl na něj žádné dotazy.
19. Obdobně tomu bylo i s výslechem matky nezletilé poškozené. Z protokolu o hlavním líčení vyplývá, že tato svědkyně nebyla ani soudem předvolávána k podání výpovědi, ale s ohledem na skutečnost, že se dostavila se svým manželem, navrhla státní zástupkyně její svědecký výslech. Okresní soud takovémuto návrhu vyhověl a výslech svědkyně provedl rovněž při současném vykázání obžalovaného z jednacích síně. Přestože v protokole není uvedena výslovná žádost svědkyně, tak okresní soud prakticky presumoval, že matka nezletilé poškozené stejně jako její manžel nemá důvod setkávat se přímo s pachatelem protizákonného jednání spáchaného ke škodě její nezletilé dcery. Pokud by byla dotázána, nepochybně by žádala o aplikování stejného postupu jako v případě manžela.
20. Je třeba navíc konstatovat, že výpovědi rodičů nezletilé poškozeného rozhodně nejsou stěžejními důkazy k rozhodnutí o vině obžalovaného, takže postup aplikovaný okresním soudem nikterak neporušil právo obžalovaného na spravedlivý proces. I v případě matky nezletilé poškozené okresní soud po provedení výslechu ihned seznámil obžalovaného s obsahem výpovědi, obžalovaný nevzněl žádnou námitku a nedomáhal se ani dalších dotazů na svědkyni.

21. Okresní soud si tak provedeným dokazováním vytvořil dostatečné předpoklady pro řádné hodnocení důkazů, které by odpovídalo ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Ve smyslu poslední citovaného zákonného ustanovení *soud hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.*
22. Ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu je soud povinen v odůvodnění rozsudku zejména *stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevybověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Jestliže byly do rozsudku pojaty další výroky, je třeba je rovněž odůvodnit.*
23. Odvolací soud dospěl k závěru, že okresní soud postupoval v souladu s posledně citovanými zákonnými ustanoveními. V odůvodnění svého rozhodnutí především popsal obsah provedených důkazů, a to v souladu se skutečností, nedošlo k žádné dezinterpretaci důkazů. Není třeba okresnímu soudu činit zásadní výtky ani v tom, jestliže považoval za nadbytečné provádět důkaz veškerou zajištěnou komunikací mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou, jak tato vyplývá z CD založeného v trestním spise. K rozhodnutí o podané obžalobě dostatečně postačoval i písemný záznam části takovéto komunikace, který byl proveden orgány přípravného řízení. Obsah tohoto záznamu je prakticky v souladu s výpovědí především nezletilé poškozené. Je nepochybné, že poškozená v rámci své komunikace s obžalovaným uváděla rozdílné údaje o svém věku, uváděla rozdílné údaje o věku i na portálu, jímž je provozován facebook, a to i z toho důvodu, že přístup na takovéto médium je umožněn pouze dospělým osobám. Nezletilá poškozená tuto skutečnost nikterak nepopřela při své svědecké výpovědi, ale na druhou stranu zmínila jednoznačně i to, že obžalovaného opakovaně informovala o tom, že ještě nedosáhla věku patnácti let. O výpovědi poškozené nemá v souladu s názorem soudu prvního stupně žádné důvodné pochybnosti ani odvolací soud. Ostatně ani sám obžalovaný netvrdí, že by mu nezletilá poškozená nesdělila, že ještě nedosáhla věku patnácti let. Na druhou stranu uvedl, že s ohledem na vyjádření poškozené o požívání alkoholu, o kontaktech s určitým přítelem, uvedl, že nevěřil, že by šlo o tak mladou dívku. Sám však připustil, že osoby vstupující na sociální sítě, neuvádějí v takovémto virtuálním prostředí vždy pravdu, vyjadřují se nepravdivě o svém věku, o svém stavu, příp. o svém pohlaví apod. I takováto obhajoba obžalovaného však dostatečně svědčí o správnosti závěrů okresního soudu o jeho vině. Obžalovaný s ohledem na různorodá vyjádření dívky, s níž komunikoval na sociálních sítích či posléze i prostřednictvím mobilního telefonu, musel přinejmenším vědět, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení předpokládané trestním zákoníkem způsobit, že může jednat s osobou mladší než patnáct let, a pro případ, že tomu tak skutečně je, byl s touto skutečností srozuměn.
24. Odvolací soud musí konstatovat, že přes rozsáhlé námitky rozvedené v odůvodnění celkem třináctistránkového odvolání sepsaného obhájcem obžalovaného, není toho názoru, že by okresní soud ve věci postupoval při hodnocení důkazů tendenčně, jednostranně v neprospěch obžalovaného. Naopak je zřejmé, že okresní soud hodnotil provedené důkazy plně v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, jím učiněné závěry jsou logické a mají podklad v provedených důkazech. Odvolací soud se s argumentací nalézacího soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na ni i odkazuje.
25. Lze souhlasit se závěrem okresního soudu, že obsah komunikace mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou musel dospělému třicetiletému muži dostatečným způsobem signalizovat, že komunikuje s nezletilou dívkou, s osobou, která se nachází ještě ve věku pod patnáct let, jak ho i ona na to upozornila. Je totiž zřetelné, že poškozená opakovaně uváděla, že neví, zda jí setkání s obžalovaným dovolí její rodiče, vyjadřovala se tak, že by nemohla navštívit kino za účelem sledování filmu nepřipustného pro mládež, velice neinformovaně se vyjadřovala o běžných záležitostech, o kterých by neváhala hovořit již zkušenější žena. Z celkové komunikace muselo

být pro obžalovaného zřetelné, že komunikuje s naprosto sexuálně nezkušenou dívkou, která vyjadřovala obavy a podiv i nad tím, že v případě deflorace žena krvácí. Poškozená se zmiňovala i o přednáškách v rámci školy o sexuální výchově, které jsou předmětem výuky zejména na základních školách.

26. Odvolací soud musí konstatovat, že jeho povinností je na základě podaného opravného prostředku přezkoumat, zda skutková zjištění okresního soudu jsou jasná a úplná, zda se okresní soud při hodnocení důkazů vypořádal logicky se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Jestliže zjistí, že soud nalézací tak učinil, nemá důvod do napadeného rozhodnutí zasahovat. Z hlediska rozhodnutí odvolacího soudu je významné rovněž ust. § 263 odst. 7 tr. řádu, podle kterého může odvolací soud změnit nebo doplnit skutková zjištění pouze na podkladě důkazů, které byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem. Takovéto důkazy je odvolací soud povinen hodnotit v návaznosti na důkazy provedené soudem prvního stupně v hlavním líčení. Ve smyslu věty druhé posledně citovaného zákonného ustanovení je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl.
27. Promítnutím popsaných zásad do projednávané trestní věci lze učinit především ten závěr, že odvolací soud neshledal potřebu opakovat nalézacím soudem provedené důkazy, neshledal reálnou možnost provést důkazy nové, které by mohly napomoci stíhaný skutek bližším způsobem, než jak učinil okresní soud, objasnit. Nedospěl ani k závěru, že by se soud prvního stupně dostatečně logickým způsobem nevypořádal s obsahem důkazů, které ve věci provedl. Popsané obecné vymezení odůvodňuje také rozhodnutí odvolacího soudu v této trestní věci, když ten neshledal důvodnými námitky obžalovaného proti rozhodnutí okresního soudu o podané obžalobě.
28. Odvolací soud nemohl akceptovat názor odvolatele, že nalézací soud se odpovídajícím způsobem nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Je naopak zřejmé, že okresní soud pečlivě hodnotil provedené důkazy a jím učiněné závěry rozhodně nejsou výsledkem jakéhosi tendenčního, jednostranného hodnocení provedených důkazů.
29. Odvolací soud nesouhlasí ani s názorem obhajoby, že by úřední záznam o podání vysvětlení ze strany nezletilé poškozené opatřený v přípravném řízení byl procesně nezákonně získaným důkazem. Šlo o úřední záznam opatřený v režimu ustanovení § 158 odst. 6 tr. řádu, který se stal jedním z podkladů pro zahájení trestního stíhání proti obžalovanému [REDAKCE]. Tehdejšímu podání vysvětlení byl s ohledem na věk nezletilé poškozené přítomen otec poškozené a rovněž zástupce orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Šlo o úřední záznam, který při souhlasu stran ve smyslu § 211 odst. 6 tr. řádu mohl být proveden k důkazu při hlavním líčení. S ohledem na postoj obžalovaného okresní soud přistoupil k osobnímu výslechu poškozené a původní úřední záznam nemohl být již jako důkazní prostředek využit. S ohledem na charakter objasňované trestné činnosti, věk poškozené a dikci ustanovení § 102 odst. 1, 2 tr. řádu měl policejní orgán přistoupit k řádnému výslechu poškozené v postavení svědka, aby její další osobní výslech nemusel být v dalším řízení opakován. Výslech poškozené v postavení svědka mohl být případně proveden po zahájení trestního stíhání, neboť zajištěná komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, včetně případného vytěžení otce nezletilé poskytovaly již dostatečné podklady pro zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu. Nevhodnost formy výslechu zvolené v rámci přípravného řízení však sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost takového důkazu.
30. Za zásadní pochybení není možno považovat ani úvahu okresního soudu, že i při vědomí procesní nepoužitelnosti takového záznamu argumentoval dílčím způsobem jeho obsahem při posuzování věrohodnosti výpovědi poškozené, a to s ohledem na zjištění, že postoj poškozené ke stíhané trestné činnosti nedoznal v průběhu trestního řízení žádných podstatných změn. V takovéto úvaze okresního soudu rozhodně nelze shledávat žádné zásadní procesní pochybení, které by mělo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nalézací soud zevrubně posuzoval

pravdivost výpovědi poškozené na základě celé řady dalších skutečností. Jestliže mimo jiné argumentoval i konzistentním postojem poškozené v průběhu vedeného trestního řízení, šlo o konstatování, které má podklad nejen v předmětném úředním záznamu, ale potažmo i v odůvodnění samotného usnesení o zahájení trestního stíhání, v němž je podáním vysvětlení poškozené argumentováno. Pokud by obsah procesně nepoužitelného výtěžení poškozené byl v zásadních rozporech s její následující procesní výpovědí před orgány činnými v trestním řízení, logicky by taková skutečnost mohla vést k existenci pochybností o pravdivosti jejich tvrzení a k podstatně pečlivějšímu posuzování všech dalších okolností významných pro posouzení její věrohodnosti.

31. Ani další úvahy nalézacího soudu a jím učiněné závěry nelze považovat za výsledek tendenčního hodnocení provedených důkazů. Naopak poměrně tendenčně působí námitky rozvedené v podaném odvolání, jimiž je zpochybňováno naplnění subjektivní stránky stíhaného trestného činu. Argumentace obhajoby je založena na zdůrazňování okolností, které mohou vyznívat ve prospěch obžalovaného (poškozená pije pivo, měla údajně přítele, s nímž řešila otázku rodičovství apod.). Jde však o zdůrazňování takovýchto projevů poškozené při jejich vytržení z celkového obsahu komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, která ve svém komplexu svědčí dostatečně o zavinění obžalovaného. Navíc sám obžalovaný ani kategoricky nepopřel, že poškozená se v rámci jejich vzájemné komunikace zmínila o tom, že je ve věku nižším než 15 let, pro což svědčila i celá řada dalších signálů, jak na ně již poukázal okresní soud. Ani fotografie zaslané obžalovanému na jeho žádost poškozenou, nemohly odůvodnit přesvědčivým způsobem názor obžalovaného, že poškozená je osobou starší. Pubertální dívky ve věku od 13 do 15 let jsou až na výjimky zpravidla poměrně dostatečně fyzicky vyspělé, disponují znaky ženské postavy jako již dospělé ženy a při použití odpovídajícího oblečení v podobě spodního prádla či plavek, nalíčení obličej, úpravy vlasů a postoje zaujatého na fotografiích, lze pouze na základě takovéto fotografie jen těžko odhadovat jejich věk. Takováto skutečnost musela být zřejmá i průměrně inteligentnímu třicetiletému obžalovanému, jenž podle své výpovědi má sestru, která je pouze o dva roky mladší než on, takže mohl v minulosti sledovat její fyzický i duševní vývoj.
32. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené nemohl akceptovat námitky obhajoby, že obžalovaný mohl maximálně jednat nedbalostně ve smyslu § 16 tr. zákoníku. Provedené dokazování dostatečně prokázalo, že obžalovaný jednal přinejmenším v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 písm. b) tr. zákoníku, že tedy věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem (že je poškozená ve věku mladším než 15 let), a pro případ, že takové porušení způsobí, byl s tím srozuměn. Jednání obžalovaného bylo okresním soudem právem posouzeno jako přečin navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b tr. zákoníku, neboť obžalovaný navrhl setkání dítěti mladšímu patnácti let v úmyslu spáchat trestný čin podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku (zločin pohlavního zneužití, jehož se dopustí ten, kdo vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije). S ohledem na erotický charakter komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, s ohledem na jejich plánované osobní setkání v pensionu, který objednal obžalovaný, není třeba pochybovat o skutečných úmyslech a záměrech obžalovaného. Na trestní odpovědnosti obžalovaného nic nemění ani ta skutečnost, že to mohla být sama poškozená, která jako první iniciovala osobní setkání s obžalovaným. K takovéto iniciativě prakticky svým jednáním navedl nezkušenou 13letou pubertální dívku sám obžalovaný, jenž jí v rámci předcházející komunikace dostatečně zmanipuloval, vyvolal v ní důvěru ke své osobě, poškozená se do něho zamilovala, čehož následně hodlal využít k jejímu pohlavnímu zneužití, když sama poškozená stála o setkání s ním. V jednání obžalovaného lze spatřovat jednoznačně znaky tzv. groomingu (kybergroomingu), k jehož postihu byla do trestního zákoníku novelou pod č. 141/2014 Sb. včleněna skutková podstata přečinu podle § 193b tr. zákoníku.
33. Okresní soud v neprospěch obžalovaného nepochybil ani při rozhodování o jeho potrestání. Je naopak zřejmé, že odpovídajícím způsobem přihlížel ke všem skutečnostem významným pro

rozhodnutí o druhu a výměře trestu. Zásadním zjištěním významným pro rozhodnutí o druhu trestu je skutečnost, že obžalovaný se projednávané úmyslné trestné činnosti dopustil ve zkušební době stanovené v souvislosti s jeho podmíněným propuštěním z dlouholetého výkonu trestu odnětí svobody, jenž mu byl uložen za trestný čin vraždy. Obžalovaný si byl velice dobře vědom toho, že s ohledem na charakter jeho dřívější trestné činnosti bylo provedeno příslušným soudem poměrně rozsáhlé dokazování (včetně psychiatrického zkoumání) za účelem prověření pozitivní prognózy ohledně jeho chování pro případ vyhovění jeho žádosti o podmíněné propuštění. Byl si vědom toho, že je mu dávana předčasným propuštěním z výkonu trestu výrazná šance, aby mohl řádným způsobem života prokázat, že již nebude potřeba dalšího výkonu zbytku nepodmíněného trestu odnětí svobody. Evidentně však selhal a při současné absenci polehčujících okolností nelze okresnímu soudu činit výtky, jestliže přistoupil k uložení sankce v podobě dalšího nepodmíněného trestu odnětí svobody vyměřeného ještě v první polovině zákonné trestní sazby. I podle názoru odvolacího soudu jde o trest odpovídající zákonným kritériím uvedeným především v ustanoveních § 38 až § 42 tr. zákoníku. O způsobu výkonu trestu bylo rozhodnuto v souladu se zákonem, konkrétně s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

34. S ohledem na shora uvedené muselo být odvolání obžalovaného [REDAKCE] jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr. ř., § 265e odst. 1 tr. ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 4. 12. 2019

JUDr. Jiří Trnka v. r.
předseda senátu